

[Hanne Reintoft.]

I sidste måned blev der sat 28 familier med 60 børn ud i Torslunde-Ishøj kommune. Kommunen har meget brutalt nægtet at hjælpe dem i den økonomiske situation, og man har i vidners nærværelse sagt til dem, der ikke kunne finde anden bolig, at så kunne man fjerne deres børn. Kommuniste og andre har sat mange initiativer i gang for at hindre dette i sidste måned og for øjeblikket. Dette er modarbejdet af fremskridtspartiet, der mente, det var berettiget at nægte disse familier hjælp.

Kan jeg få det tilsagn fra hr. Wamberg, at fremskridtspartiet fra i dag aktivt griber ind i kommunalbestyrelsen derude og sørger for, at de familier får det økonomiske grundlag for at bevare deres børn? Her er ikke noget med psykiater og mystiske erklæringer. Det er simpelt hen en økonomisk trang, der har bragt de forældre ud i situationen, og den kan afhjælpes uendelig let. En afhjælpning af 3 måneders husleje koster kun, hvad det cirka koster at have børnene på institution i 10 dage, så nu venter jeg på udspillet.

Abel (CD):

Vedrørende det generelle spørgsmål, som er oppe i forespørgslen i dag, kan jeg sige, at centrum-demokraterne stort set føler sig trygge ved den redegørelse, som socialministeren er kommet med.

Naturligvis skal offentlige myndigheder alene i enkelte undtagelsestilfælde kunne tvangsfjerne børn fra deres forældre. Mine erfaringer fra medvirken i netop denne sektor er da også, at medlemmerne af børne- og ungdomsværnene meget nødtigt benytter sig af lovens § 28. Den grundighed, som socialministeren taler om som den vigtigste garanti for, at en sag bliver korrekt behandlet, stoler jeg på praktiseres overalt.

Jeg kan da også sige ganske kort til det, som hr. Wamberg nævner om, at underrettsdommeren ikke har stemmeret, når han sidder med i forsamlingen, der skal afgøre disse sager, at jeg tvivler på, at mange medlemmer direkte vil underkende en sådan dommer, hvis han kommer med et skøn over, hvad han mener er rigtigt. Man taler om tingene i et sådant børne- og ungdomsværn, således at man når frem til en beslutning, som ikke bare er en flertalsafgørelse,

men som virkelig er en afgørelse, som har dækning i hele udvalget.

Samfundet har naturligvis valgt side, når vi allerede siger, at det er barnets tarv, der skal være afgørende for, hvilken beslutning man når frem til. Vi har valgt side på den måde, at forældrene opfatter myndighederne som værende imod sig. Og blandt de ting, som skal være en garanti for korrekt behandling, nævnte socialministeren også muligheden for forældremyndighedens indehaver til at have en bisidder med i de forhandlinger, som finder sted med børne- og ungdomsværnet.

Nu skal det jo siges, at mange forældre ganske naturligt føler sig meget utrygge, når de kommer til en forhandling med mange gange en 8-10 mennesker siddende over for sig. I forvejen ved de ikke, hvad der skal foregå. Om ikke andet bør man måske undersøge mulighederne for bedre at fortælle disse forældre om, hvad konsekvenserne af den indkaldelse, de har fået, omhandlende § 28, er, og samtidig hvilke rettigheder de har mulighed for at benytte sig af i det øjeblik, de føler, at de ikke kan klare den alene.

Jeg vil gerne bede — i stil med det, den radikale ordfører var fremme med — om, at man overvejer muligheden for ikke bare at have en almindelig bisidder, men direkte at give advokatbistand, således at den enkelte far eller mor eller begge har mulighed for gennem en advokat, betalt af myndighederne, enten en selvvalgt eller en beskikket advokat, at få den vejledning, som absolut er nødvendig for forældre, inden de går ind i sådan en sag.

Forældrenes forståelse må som sagt også sikres bedre, end det sker, ved indkaldelsen til mødet, altså inden de går til den samtale, der skal foregå; for de føler sig meget utrygge, og mange gange kan de slet ikke overskue konsekvenserne. De føler sig utrygge over for, hvad det er for — jeg er lige ved at sige angreb, de møder, og samtidig over for, hvilke rettigheder de har.

Må jeg til sidst nævne en ting i forbindelse med forudsætningerne, som kan ændre sig i sådanne sager. Man bør vel i højere grad undersøge muligheden for, at børne- og ungdomsværnet selv tager initiativ til, når der er nye og ændrede forudsætninger, at tage en sag op igen. I øjeblikket er det vist